

Paramaribo en zijn aldaar dus slechts doorgaande reizigers. Sterk in aantal nemen vooral de Chinezen toe, die bijna allen handelaars zijn. Beginnende met een klein winkeltje, waarin ze bananen en houtskool verkopen en waar het te vies is om binnen te gaan, eindigen zij dikwijls met groothandelaar te worden en doen dan uitgebreide zaken. Door huwelijk vermengen zij zich met de inlandsche bevolking en laten dan ook meestal hun staart afsnijden.

De Britsch-Indiërs en Javanen echter behouden hun nationaliteit veel langer en vindt men meer bij elkander wonende. De Britsch-Indiërs buiten Paramaribo oefenen meerendeels het tuinbouwbedrijf uit. Zij voorzien de stadsbevolking van groenten en vruchten. Was het voor een jaar of tien voor een huisvrouw zeer moeilijk groenten te krijgen, thans zijn ze alle dagen in verschillende soorten op de markt te vinden. Ook voorzien deze menschen de stadsbewoners van melk. Dit laatste geschiedt echter hoofdzakelijk door de afstammelingen van indertijd uit Holland geïmmigreerde boeren, welke nog algemeen „Hollandsche boeren” worden genoemd. Zij zijn echter zoodanig met de inlandsche bevolking vermengd, dat ze thans meer met de inlanders dan met hun voorouders gemeen hebben. Alleen aan hun werkwijze, ze zijn grootendeels veehouders en aan hun karretjes, waarmede ze de melk rondbrengen, kan men het onderscheid zien. De zich in Paramaribo bevindende Portugeezen zijn gewoonlijk marskramer of winkelier. Op een daarvoor speciaal ingericht gedeelte van den waterkant, dicht bij de steigers van den Kon. West-Indischen Maildienst, hebben zij hun vaste plaats, die kenbaar is aan de daar opgeslagen kraampjes, geplaatst in een halven cirkel. Van de Europeanen is het grootste gedeelte slechts tijdelijk gevestigd en onder hen nemen de Hollanders, zooals wel van zelf spreekt, de voornaamste plaats in. De zending der Hernhutters brengt de aanwezigheid van Duitschers mede. In verband met deze zending heeft een groote handelsfirma van Duitschen oorsprong zich in Paramaribo gevestigd.

In gewone tijden is Paramaribo een zeer rustige, stille stad, doch komt een vreemdeling er toevallig aan ten tijde van den verjaardag van Hare Majesteit de Koningin of tusschen Kerstmis en Nieuwjaar, dan zou hij wanen een zeer drukke stad te betreden.

Dit heeft zijn oorzaak hierin, dat een groot deel der inlandsche bevolking van Paramaribo werkzaam is in de goud- en balata-industrie.

In deze industrieën werkt men uitsluitend met gecontracteerde arbeiders, namelijk Surinamers en inboorlingen van de naburige kolonies, hoofdzakelijk van Britsch-Guyana.

De contracten worden op het politie-bureau opgemaakt en gelden gewoonlijk voor 120 tot 180 dagen.

De gecontracteerde arbeiders krijgen, alvorens te vertrekken, een voorschot en besparen gedurende hun werktijd bijna hun geheele verdienste, daar ze in het bosch geen uitgaven hebben en de kost hun door den werkgever wordt verstrekt. Van tijd tot tijd sturen ze soms wel eens een weinig geld naar huis, maar meestal moeten vrouw en kinderen zich zelf maar helpen gedurende den tijd, dat manlief afwezig is.

Dientengevolge spreekt het van zelf, dat de huwelijksband onder deze categorie van menschen zeer los is. Van een wettig huwelijk is dan ook zelden sprake. Is nu het contract afgelopen, dan gaan deze arbeiders naar Paramaribo terug en verkristen daar in een paar weken het met zooveel moeite gewonnen geld aan kleeding, drank en in allerlei uitspanningen en uitpattingen. Als het geld op is, wordt maar weder een nieuw contract gemaakt en weder voorschot genomen.

Van ongeveer 29 Augustus tot 5 September en van ongeveer 23 December tot 3 Januari wordt er op geen enkel goudplacert of balataconcessie gewerkt. Het bedrijf wordt dan stop gezet en alle arbeiders, behalve degenen, die als wachter achterblijven, gaan naar de stad om feest te vieren. Daarom is het in die dagen in Paramaribo zeer druk. Heeft men nu een goed goud- en balatajaar achter den rug, dan wordt er grof geld verteerd en maken de winkels, vooral die in de Saramaccastraat, goede zaken.

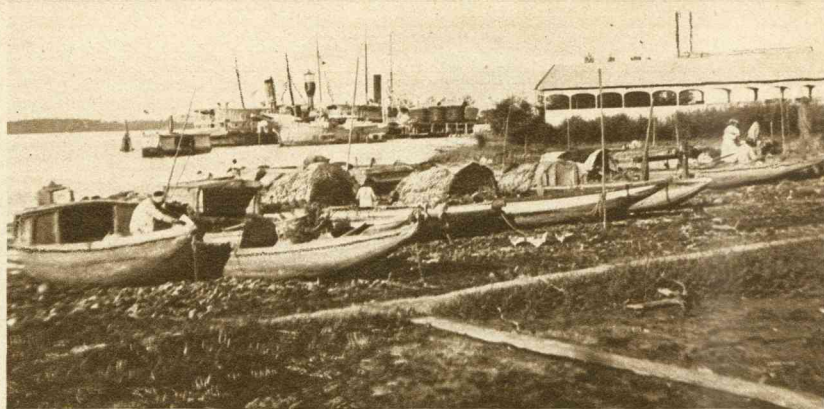
Suriname, tusschen 2 en 6° N.B. gelegen, heeft natuurlijk een tropisch klimaat. Over dag is de temperatuur gewoonlijk 90 à 95° F., des nachts daalt ze zelden beneden 70°. Droge en natte seizoenen wisselen er, evenals in elk tropisch land, vrij regelmatig af.

De groote regentijd is van 15 Mei—15 Augustus, de groote droge tijd van 15 Augustus—15 November. De kleine regentijd is van 15 November—15 Februari en de kleine droge tijd van 15 Februari—15 Mei. Tusschen kleinen en grooten regentijd bestaat dus geen verschil in tijdsduur. In den kleinen drogen tijd komen wel regenbuien voor, doch in den grooten drogen tijd behooren zij tot de zeldzaamheden. In het algemeen is de seizoensverdeling niet vast. De gezondheidstoestand, waarvan in Holland zeer onjuiste voorstellingen bestaan, is inderdaad niet slecht. Suriname is een gezond land. Epidemieën komen er zoo goed als nooit voor; de zoozeer gevreesde gele koorts slechts sporadisch, ja, bijna nooit. Alleen de malaria, welke vooral in de binnenlanden heerscht, maakt er nogal slachtoffers.

Doch, indien men een gezonde levenswijze volgt, is het er zeer goed voor den Europeaan uit te houden.

Vele Europeanen wonen er reeds 40 en meer jaren en zouden zeker in Europa door de voortdurende temperatuurswisselingen meer aan kleine ongesteldheden geleden hebben dan in Suriname.

Ziekten heerschen overal, maar de bewering, dat Suriname een ongezond land is, kan beslist onjuist genoemd worden.

Aanlegplaats van booten, welke producten naar de markt brengen. Op den achtergrond ligplaats der Koloniale vaartuigen.

Overdekte markt aan den Waterkant.

Overdekte markt aan den Heiligenweg.

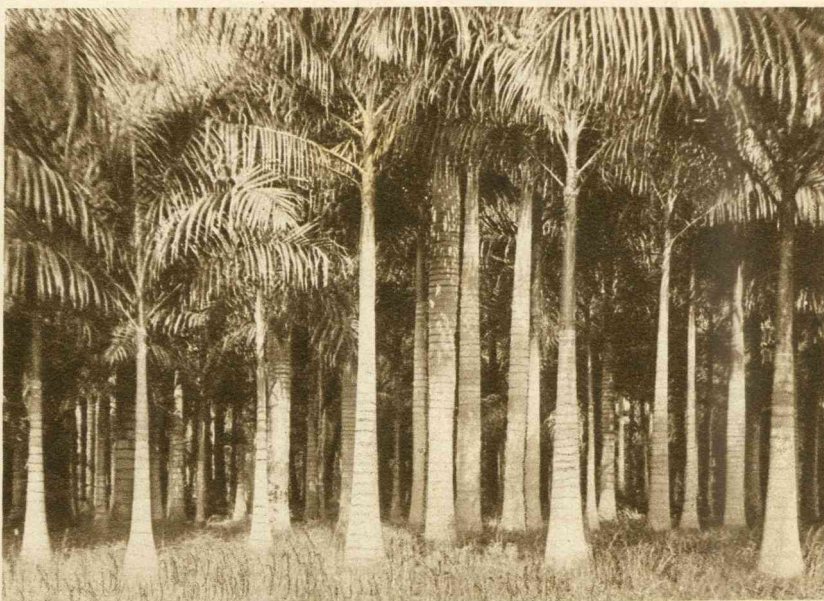
Maagdenstraat met koningspalmen.

De Gouvernementskantoren.

Dominéstraat.

Groep koningspalmen in den Gouvernementspalmentuin.